

ρό του: — Ὁ ἀδελφοί μου, τί καλλίτερο ἀπ' τὴν πίστι, τί ὠμμορφότερο ἀπ' τὴν προσευχή; ...

Ἀλλά, ἔξαφνα: — Κατάρτα! ἐμοῦγγριδεν ὁ καπετάνιος, καὶ οἱ τραγουδιστάδες σιωπῆσαν ἀμέσως τρομαγμένοι. Κατάρτα!... Σκάστε, νὰ πάρ' ὁ διάολος!... Σφίχτε τὸ πανί!...

Γιατί ἡ θάλασσα εἶχεν ἀγριέσῃ, καὶ γιὰ τὸ ναυτικό, ἡ Ἐμμορφιά γελάει στοῦ καραβιοῦ τοῦ τὴν πρύμν, ὅταν, ὅστερ' ἀπ' τὴν καταιγίδα, μπαίνει καμαρωτὸ στὸ λιμάνι.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ παρέα χαρούμενα σκυλόψαρα, ἀκολουθοῦσαν τ' αὐτάκι ποῦ χάραζε στὰ κύματα τὸ πλοῖο, κ' ἐκουδέντιαζαν, κ' ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους:

— Τὸ ὠμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ, εἶνε ἓνα καράδι, ποῦ πάει νὰ βουλιάξῃ στὸ φοῦντο, γεμάτο ἀπὸ ταξειδιώταις!

(Μίμησις τοῦ Γκαδαριῶ).

Μ*

ΕΙΚΟΝΕΣ

Αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν φιλοξενεῖ ἡ πρωτεύουσα τὴν σεπτὴν μητέρα τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας, ἀγαπητῆς συζύγου τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου. Ἡ εὐτυχὴς μάμμη ἤλθε νὰ καμαρώσῃ τὸν ἑγγονὸν τῆς καὶ τὴν προσφιλεῖ κόρην τῆς, μητέρα ἤδη γενομένην, καὶ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ πλοσίου τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν τῆς.

Διονύσιος Ε'

Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε' ὑπέβαλεν εἰς τὴν Πύλν τὴν ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου παραίτησίν του μετὰ διαμαρτυρίας ἐντόνου κατὰ τῶν καταπατουμένων ἐθνικῶν δικαιωμάτων, διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν βουλγαρικῶν βερατίων.

Διονύσιος ὁ Ε' ἐγεννήθη τὴν 22 Μαρτίου 1820 ἐν Ἀδριανουπόλει. Ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς του ἐν ἡλικίᾳ 19 ἐτῶν ἐδίδαξεν ὡς ἐλληνοδιδάσκαλος ἐν Τεσσαράκοντα Ἐκκλησίας ἐπὶ ὀκτῶ ἐτη. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1849 ἐχειροτονήθη διάκονος· διελθὼν δὲ πάντας τοὺς ἐν τοῖς πατριαρχείοις βαθμοὺς τοῦ Τριτεύοντος, Δευτερεύοντος, Ἀρχιδιακόνου καὶ Πρωτοσυγκέλλου, ἐχειροτονήθη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1858 μητροπολίτης Κρήτης, ποιμένας αὐτὴν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην, καὶ μετὰ ταῦτα Λιθυμοτείχου ἐπὶ πενταετίαν. Ἐκεῖθεν προεβιβάσθη εἰς Ἀδριανούπολιν μείνας ἐπτὰ ἐτη, ἐνθα τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1879 ὑπὸ Βουλγάρων κακῶθεις καὶ αἰκισθεῖς καὶ ἀνὰ τὰς ἀγίας θυρόμενος ὑπ' αὐτῶν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσώθη ὑπὸ ἀξιωματικοῦ Ῥώσου λιποθύμος καὶ ἡμιθανής. Μετετέθη ἔπειτα εἰς Νίκαιαν καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ἀδριανούπολιν, ὁπόθεν μετέβη εἰς Ἰωνσταντινούπολιν, ἐκλεχθεὶς οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῇ 23 Ἰανουαρίου 1889 ἄγων τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Τὰ ἐν τῇ Ἀργεντίνῃ

Αἱ δημοκρατίαι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶνε κατ' ἀρχὴν λίαν πολυτάραχοι συνήθως, μεταξὺ δ' αὐτῶν διακρίνεται καὶ ἡ Ἀργεντίνη. Ἀφ' ἱκανοῦ ὅμως χρόνου εἶχε κατορθώσῃ ν' ἀπολαύσῃ σχετικῆς τινος ἡσυχίας ὑπὸ τὴν στυδάραν χεῖρα τοῦ προέδρου Σέλμαν, διοικοῦντος αὐτὴν πρὸ πολλοῦ. Δυστυχῶς, ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀνδρός τούτου, καὶ ἰδίως ἡ οἰκονομικὴ, δὲν φαίνεται νὰ ἄγῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν εὐημερίαν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸν τόπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπανάστασις ἰσχυρά ἐξεργάσθη τελευταῖον, καθήρεσε τὸν Σέλμαν, συνέλαβε τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν, ἀνεκέρυξε πρόεδρον τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀρέν, κατέλαβε τὸν στόλον καὶ προὐκάλεσεν αἱματηρὰς συγκρούσεις. Ἀλλ' ὁ πολυμήχανος Σέλμαν κατ' ὀρθῶς νὰ ἐξεγείρῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰς ἐπαρχίας, κατέστησε προδωρινὸν πρόεδρον τὸν ἀντιπρόεδρον Πελλεγγρίνν, ἐνίκησε τοὺς ἀντάρτας καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πρωτεύουσαν Βουένος-Ἀῖρες ἀνέλαβε πάλιν τὴν ἀρχὴν, κατατομῶν καὶ τουφεκίζων τοὺς ἐχθροὺς του. Κατὰ τὰ νεώτερα δὲ τηλεγραφήματα, διὰ νὰ κατευνάσῃ φαίνεται τὰ πνεύματα, μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς στάσεως, ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, ἀλλ' ἡ Γερουσία δὲν τὴν ἐδέχθη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπέβαλεν ὀριστικῶς αὐτὴν, ἔγινε δεκτὴ τὴν φορὰν αὐτὴν, καὶ πρόεδρος ἀνεκέρυχθη ὁ Πελλεγγρίνης. Τοῦ Σέλμαν τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐν τῷ φύλλῳ.

Ἀμφιθέατρον Πομπηζας

Ὑπεράνω τοῦ ὠραίου κόλπου τῆς Νεαπόλεως κεῖται, ὡς γνωστόν, τὸ ἡφαιστεῖον ὄρος Βεσούβιος. Πᾶς τις ἀκούων τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐνθυμεῖται αὐτομάτως τὴν φοδερὰν αὐτοῦ ἐκρηγνῖν ἥτις ἐγένετο τῇ 23 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 79 μ. Χ. Ἡ ἐκρηγνῖς δὲ αὕτη κατέστη περιδόητος, διότι τρεῖς πόλεις κατεχώσθησαν ὑπὸ τῆς τέφρας τῆς ἐκ τοῦ ἡφαιστείου ἐκσφενδονιζομένης ἡ Σταδία, ἡ Πομπηία καὶ τὸ Ἡράκλειον. Τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν ἦτο ἕνεκα τῆς ἐορτῆς πλῆρες τὸ ἀμφιθέατρον, ὅπερ παρευθὺς ἐκένωθη μετὰ μεγάλης, ὡς εἰκός, ἀταξίας καὶ σπαρακτικῶν κραυγῶν, ὅσοι δὲ κατέβηγον ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ ἀμφιθέατρον κατεκαλύφθησαν ὑπὸ τῆς τέφρας καὶ ἀπέθανον. Περί τὰ τέλη τῆς 19' ἑκατονταετηρίδος ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ αἰτίνες ἐξακοῦσθουσιν ἐτι καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ πλεῖστον τῆς Πομπηίας. Παραλείποντες οἶαν δὴποτε περὶ Πομπηίας διήγησιν, διότι τὰ κατ' αὐτὴν εἶνε γνωστότατα ἐκ τῆς ἱστορίας, δημοσιεύομεν μόνον τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνασκαφέντος ἀμφιθέατρον, ὅπερ ἐγίνε θέατρον σπαρακτικωτάτων σκηνῶν.

Ἀγγελικοῦλα

Οὕτως ἠθέλησεν ὁ καλλιτέχνης νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἀγγελόμορφον ὄντως ταύτην εἰκόνα. Ἡ καλλὼν τῆς σοφίας πως νεανίδος εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἵνα κατανοήσῃ τις καὶ ἐκτιμήσῃ, πρέπει ἐπὶ

ὄραν πολλὴν νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς, ἡ δὲ προσοχὴ τοῦ αὐτῆς θὰ ἀνταμειφθῇ διὰ τοῦ εὐαρέστου καὶ εὐφροσύνου συναισθήματος, ὅπερ θὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἐκ τῆς θέας αὐτῆς θαυμασμόν τοῦ φιλοκάλου θεατοῦ. Τὰ πάντα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἀγγελικοῦλας λαλοῦσι καὶ ἐκφράζουσι βάθος χαρακτῆρος οὐχὶ ἐπιπολαίου καὶ παιγνιώδους, ἀλλὰ ἐμβριθοῦς καὶ ἐμπνέοντος ἀγάπην ἅμα καὶ σεβασμόν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΔΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Τοῦ προσώπου σου τὰ κάλλη
Νὰ μοῦ δόσῃς ἀπὸ τὸ νοῦ
Ὅμορφιά δὲν βρίσκεις ἄλλη
Εἰς τὴν πλάσιν τοῦ Θεοῦ.

Τρέμει, ἀλήθεια, τὸν Ἀπρίλη
Ἡ καρδιά μου ἀπὸ χαρὰ,
Ὅταν βλέπω ἓνα γιοφύλλι,
Ἐνα ρόδο, μιὰ μοσκιά.

Βρίσκω ναί, θλιμμένη χάρι
Κ' ἓνα μάζεμμα κρυφὸ
Εἰς τὸ κάτασπρο φεγγάρι
Στὸν ὠραῖον αὐγερινό.

Μὲν ἀγάπη μου, στοχάσου
Ποῦ μοῦ διόχνει ὁ λογισμός,
Ἐναν ἴσκιον τῷ ὁμορφίᾳ σου
Στὰ λουλούδια καὶ στὸ φῶς.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ἀχ! τὸ θεόρατο βουνὸ
Γιατί δὲν χαμηλόνει;
Χριστέ μου, ἀν ἦνε βολετὸ
Νὰ δώσω μιὰ νὰ τὸ διαβῶ
Σὰν ἓνα χελιδόνι.

Ὁραῖα τῆς Ἀνοιξὶς πουλιὰ
Γιὰ πέρα μισεμένα,
Δανειστάτ' μου τὰ φτερά,
Καὶ νέα λαλήματα γλυκὰ
Θὰ μάθετε ἀπὸ μένα.

Ὡ, ναί! τερπνότατη φωνὴ
Σὰς ἔδωκεν ἡ φύσις,
Καὶ μὲ τὰ μάγια τῆς αὐτῆς
Θάχῃ τὴ χάριν κάθε αὐγῇ
Τὸ φῶς μου νὰ ξυπνήσῃ.

Ἐγὼ — καὶ ἂν πλέκω τεχνικὰ
Τοῦ τραγουδιοῦ τὸ στίχο —
Πέρα δὲ τοῦτ' τὴν ἐρημίαν
Ξυπνᾶω τριγύρω μοναχὰ
Τοῦ λαγκαδιοῦ τὸν ἦχο...

Γεράσιμος Μαρκοράς

(Ἐκ τῶν ἀρτίως ἐκδιδόντων ποιητικῶν ἔργων).

Ἡ βελὼν εἶνε τὸ ὄπλον τῆς γυναικός,
τὸ μόνον ὄπλον ὅπερ διορθώνει καὶ συν-
εώνει τὰ διεστώτα.

Ἀνὴρ ὑπάρχει σχεδὸν ὠραιότερα ὑπερ-
βολὴ παρὰ τὴν τῆς εὐγνωμοσύνης.